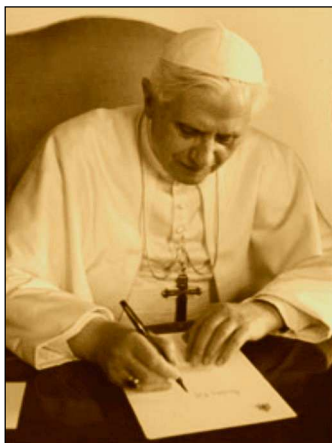

A szeretetben való hit szeretetet ébreszt

XVI. Benedek pápa utolsó NAGYBÖJTI ÜZENETÉBEN, a Hit évében a hit és a szeretet szoros kapcsolatáról elmélkedett. Az alábbiakban az üzenet főbb gondolatait idézzük fel.

A Szentatya emlékeztetett arra, amit már első, Isten szeretetéről szóló enciklikájában kifejtett: a keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy eszme áll, hanem **találkozás egy személlyel**. Ezáltal a szeretet nem egy parancsolat, hanem **válasz Isten szeretetére**, aki előbb szeretett minket. Ez a személyes szeretet Jézus Krisztusban mutatkozik meg teljesen.

A Szeretetistennel való találkozás nemcsak a szívünket, hanem az elménket is bevonja a válaszadásba: az élő Isten megismerése út a szeretet felé. Minden kereszténynek szüksége van a hitre, az Istennel való találkozásra Krisztusban, mely fölébreszti bennünk a szeretetet, és megnyitja szívünket a felebarát számára úgy, hogy **a felebaráti szeretet** már nem egy kívülről ránk erőltetett parancs, hanem **hitünk következménye. A keresztény olyan ember, akít meghódított Krisztus szeretete, és ettől a szeretettől ösztönözve mélyen és konkrétan nyitott a felebaráti szeretetre.**

„A hit bemutatja nekünk Istent, aki a Fiát adta értünk, és csalhatatlan bizonyosságot ad arról, hogy igaz: Isten szeretet! ... A hit Isten szeretetének befogadása, mely szeretet Jézus kereszten átszúrt szívében nyilvánult meg, és szeretetet hoz létre. Ez az a fény – végső soron az egyetlen –, mely ezt a sötét világot újra meg újra megvilágosítja, és erőt ad nekünk az élethez és a tevékenységhez.” (Deus caritas est, 39.) Mindebből megértjük, hogy a keresztényekre jellemző sajátos magatartás valóban a „a hitben megalapozott és hittel megformált szeretet” (vö. uo. 7.).

Az egész keresztény élet nem más, mint válaszadás Isten szeretetére. Az első válasz éppen a hit: ahogyan teljes rácsodálkozással és hálával befogadunk egy rendkívüli, isteni kezdeményezést. A hit „igenlő” válasza az Úrral való barátság csodálatos történetének kezdetét jelenti, amely megtölti létünket és

teljes értelmet ad neki. Isten magához akar vonzani minket, és átformálni. Amikor teret engedünk Isten szeretetének, hasonlóvá válunk hozzá, részesei leszünk az Ő szeretetének, hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk és vezessen minket, hogy Vele és Benne szeressünk, és úgy szeressünk, mint Ő. Hitünk csak így válik valóban tevékenyé a szeretetben (vö. *Gal 5,6*), és Ő így fog bennünk maradni (vö. *1Jn 4,12*).

Az eddig mondottak fényében világos, hogy **sosem választhatjuk el egymástól hitet és a szeretetet**, és sosem állíthatjuk őket szembe egymással. Egyrésztől ugyanis nagyon korlátozó az a magatartás, amely annyira határozottan a hit prioritására helyezi a hangsúlyt, hogy alábecsüli a konkrét, karitatív tetteket, és pusztán általános humanitárius tevékenységnek tekinti azokat. Másrésztől viszont az a nézet is korlátozó, amely a szeretet és tevékeny szeretet túlzott felsőbb-ségét vallja, azt gondolva, hogy a tettek helyettesítik a hitet.

A keresztény létünk abban áll, hogy folyamatosan felmegyünk az Istennel való találkozás hegyére, majd onnan leereszkedünk, és magunkkal hozzuk az onnan fakadó szeretetet és erőt, hogy magának Istennek a szeretetével szolgáljuk testvéreinket. A Szentírásban látjuk, hogy az apostolok buzgósága az evangélium hirdetése iránt, amely hitet fakaszt, milyen szorosan kötődik a karitatív gondoskodáshoz, a szegények szolgálatához (vö. *ApCsel 6,1-4*).

Előfordul, hogy a „szeretet” (karitás) kifejezést úgy próbáljuk körülírni, hogy az szolidaritást vagy egyszerű humanitárius segítséget jelent. Fontos azonban emlékezni arra, hogy **a legnagyobb karitatív tevékenység éppen az evangelizáció, azaz „az Ige szolgálata”**. Nincs jótékonyabb, azaz karitatívabb cselekedet a felebarát iránt, mint megtörni Isten Igéjének kenyerét, az evangélium jó hírének részesévé tenni, bevezetni őt az Istennel való kapcsolatba: az evangelizáció az emberi személy legnemesebb és legátfogóbb fejlődését segíti elő. **Isten ingyenes szeretetét az evangélium hirdetésén keresztül ismertük meg.**

A keresztény életre vonatkozó hagyományos útmutatásokkal a nagyböjt éppen arra hív minket, hogy tápláljuk hitünket Isten igéjének figyelmesebb és kitartóbb hallgatásával, a szentségekhez járulással, ugyanakkor arra is hív, hogy **a böjt, a bűnbánat és az alamizna konkrét gyakorlásával** is növekedjünk a szeretetben Isten és a felebarát iránt.

A hit belevési szívéinkbe és elménkbe azt a szilárd meggyőződést, hogy a Szeretet az egyetlen valóság, amely győz a rossz és a halál felett. Kiárasztva bennünk a szeretetet, a Szentlélek részesít bennünket Jézus sajátos odaadottságában: az Atya iránti fiúi és minden ember iránti testvéri odaadásában.

E két erény között fennálló kapcsolat hasonlít a keresztség és az eucharisztia kapcsolatára. A keresztség (*sacramentum fidei*) megelőzi az eucharisziát (*sacramentum caritatis*), azonban arra irányul, amely a keresztény út teljességét jelenti. Ehhez hasonlóan a hit megelőzi a szeretetet, de csak akkor bizonyul igazinak, ha a szeretet koronázza meg. Minden a hit aláztos befogadásából indul ki, de mindennek Isten és a felebarát iránti szeretet igazságára kell eljutnia, amely örökké megmarad mint valamennyi erény beteljesedése (vö. *1Kor 13,13*).

Örömhírvétel – Mária „igen”-je

Régebben egy közösségi alkalommal arról beszélgettünk, hogy kinek mi a föld legszentebb helye. Volt, aki a Sínai hegyet említette, volt, aki Betlehemet, volt, aki Jeruzsálemet.

Nos, számomra az itt látható hely a legszentebb:

Ezen a helyen köszöntötte Gábor arkangyal Máriát. Ezen a helyen lépett be a világba Isten. Ez a hely az, ahol az Örök Ige megtestesülése elkezdődött.

A csoda, mely botrány (volt) a hívő zsidóknak: az Örökkévaló mint ember?? Nem, ez lehetetlen...

A csoda, melyet nem tudunk felfogni, nem értünk, és nem fér elménkbe.

A választott nép hitte, hogy a Messiás örökre népével marad, ezért sem tartották lehetségesnek, hogy Jézus az, hiszen ő meghalt. Pedig nem tévedtek: tényleg népével maradt.

És ha Te vagy én, vagy bármelyikünk megnyitja szívét az Úr szavára, **az Örök Ige bennünk is újra és újra megelevenedik**, hiszen Krisztus-hordozók vagyunk mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk.

Ahogy Mária igent mondott, úgy **nekünk is ki kell mondanunk az ámenünket**. Ahogy Ő újra és újra fontolgatta a szívében, és egészen biztos, hogy sokáig nem értette, de mégis igaznak tartotta, és ehhez igazította az életét, úgy nekünk is a

szívünkben élő Szentlélek Úristen dolgain elmélkedve kell cselekedeteinket véghezvinni, hogy az Úr akarata valósuljon, még ha nem is értünk mindent tökéletesen.

Ahogy Mária vállalta annak veszélyét, hogy szülei, rokonai, barátai, sőt, jegyese megbotránkozhat majd állapotán, mert egyedül az számított számára, hogy az Úristen akarata legyen meg benne, úgy kérjük el mi is újra és újra az Úrtól, hogy egyedül neki akarjunk tetszeni, és semmi más ne számítson, ami ezt akadályozná!

Mária alázatosan „igen”-jével Új Éva-ként jóvátette az első Éva bűnét, megnyitva az emberiségnek a Paradicsomba visszavezető utat.

Az ünnep témájának legősibb ábrázolásait már a kora keresztény századokban megtaláljuk, például a Priscilla katakomba festményein és az V. századi római Santa Maria Maggiore bazilika mozaikjain.

Az **Örömhívetelt** egyes helyeken már a III. században megünnepelték, és Krisztus fogantatásának, Krisztusról szóló örömhírnek, a megváltás kezdetének nevezték.

Az egész Egyházban – Keleten és Nyugaton egyaránt – **a Szentséges Istenszülő örömhívétele** néven, **március 25-i dátummal a VII. században terjedt el.** Istentiszteleti rendjét, kánonját a VIII. században állította össze Damaszkuszi Szent János és Theofánisz nikeai metropolita.

Az énekek, litániák Móriában látják testet öltetni azokat a szimbolikus szent tárgyakat, amelyek Istennel való kapcsolatuk révén nagy tiszteletben álltak az Ószövetségben. Így keletkeztek a Szentséges Istenszülő különböző jelzői, mint például a „szent hegy” és a „királyi szék”.

E nap nélkül egyetlen más keresztény ünnepet sem ünnepelhetnénk meg, s ezért Egyházunk az Örömhívetelt – mint üdvösségünk kezdetének napját – minden évben változatlan időpontban tartja meg.

Gréti

(A csillag alatti, „történeti” rész külső forrásból való.)

„Hiszek Istenben”

XVI. Benedek pápa hitről szóló, 2013. január 13-i
katekizisének rövidített változata

Bevezetőjében a Szentatya a Hit évében meghív a Krédóról, az egész hívő életünket végigkísérő, ünnepélyes hitvallásról való gondolkodásra.

A Krédó így kezdődik: „**Hiszek egy Istenben**”. Az Istenben való hit magában foglalja a Hozzá való ragaszkodást, Szavának befogadását és a kinyilatkoztatása iránti örömteli engedelmességet. **Az Istenben való hit egyszerre ajándék – Isten kinyilatkoztatja magát, élénk jön – és feladat, isteni kegyelem és emberi felelősség az Istennel való dialógusban**, aki szeretetből „úgy beszél az emberekhez, mint barátaihoz” (Dei Verbum, 2.), azért beszél hozzánk, hogy a hitben és a hittel közösségre léphessünk Övele.

A Szentírásban Isten Szava hallhatóvá válik számunkra, és táplálja életünket, mint Isten „barátainak” életét. „*A hit a remélt dolgok alapja és bizonyíték a nem szemléltetett mellett*” (Zsidókhöz írt levél 11,1). Tehát a hit szeme képes látni a láthatatlant, és a hívő szíve képes minden remény fölött remélni, éppen úgy, mint Ábrahám...

Ábrahám a nagy pátriárka, a mintakép, az összes hívő atyja (vö. Róm 4,11–12). **Ábrahám meghívását** a Biblia első könyve, a Teremtés könyve beszéli el. Mit kért Isten ettől a pátriárkától? Azt, hogy elhagyva a saját földjét, rokonságát induljon el, és vándoroljon az ország felé, melyet majd megmutat neki (vö.: Ter 12,2). Hogyan válaszoltunk volna mi egy ilyen hívásra? Ez ugyanis elindulás a sötétbe, anélkül, hogy tudná, Isten hova fogja vezetni; olyan útra kelés, amely **engedelmességet és radikális bizalmat** követel valaki iránt, akit csak a hit képes megközelíteni. De az ismeretlen sötétségét – tudniillik, hogy Ábrahámnak hova kell mennie – megvilágítja egy ígéret fénye; Isten a parancshoz olyan biztosítékot kapcsol, amely Ábrahám előtt az élet teljességének jövőjét villantja föl: „*nagy nemzeté teszlek téged, és megáldalak, és nagyvá teszem a nevedet (...) és tebenned áldatik meg a föld minden nemzetsége.*” (Ter 12,2–3.)

Az áldás a Szentírásban főként az Istentől jövő élet ajándékához kapcsolódik, és elsősorban a termékenységben mutatkozik meg, a nemzedékről nemzedékre sokasodó életben. Az áldáshoz egy földterület birtoklása is hozzátartozik, egy állandó helyé, ahol élni, biztonságban és szabadságban gyarapodni lehet.

Ábrahám az isteni tervben arra van rendelve, hogy „*népek sokaságának atyja legyen*” (Ter 17,5; vö. Róm 4,17–18), vándoroljon be egy új földre, és ott lakjon. De Sára, a felesége terméketlen, az ország, mely felé Isten vezet, távol

van szülőföldjétől, már más népek lakják, és igazában soha nem lesz az övé. Mindig tapasztalnia kell a maga szegénységét, és **mindent ajándéknak kell tekintenie.**

Ez a lelki állapota mindazoknak, akik elfogadják a hívást, hogy kövessék az Urat... A hit Ábrahámot egy ellentmondásosnak látszó úton vezeti végig. Áldott lesz, de nem látja az áldás látható jeleit: megkapja az ígéretet, hogy nagy néppé lesz, miközben az életét feleségének, Sárának terméketlensége pecsételi meg; elvezetik egy új hazába, de jövevényként kell ott élnie. Ábrahám áldott, mert a hitben – túllépve a látható dolgokon – föl tudja ismerni az isteni áldást, bízva Isten jelenlétében akkor is, ha az ő útjai titokzatosak számára.

Mit jelent ez számunkra? Amikor ezt állítom: „Hiszek Istenben”, ugyanazt mondom, mint Ábrahám: **„Bízom benned, rád bízom magamat, Uram”.** Ez azt jelenti, hogy Ő az életem alapja, **engedem, hogy az Ő szava irányítsa az életemet** napról napra a konkrét döntésekben, és nem félek attól, hogy valamit elveszítsek magamból. Amikor a keresztes szertartásában háromszor elhangzik a kérdés: „Hisztek-e?” Istenben, Jézus Krisztusban, a Szentlélekben, „Hisztek-e?” a katolikus Anyaszentegyházat és a hit többi igazságait? – a háromszoros válasz egyes szám első személyben szólal meg: „Hiszek”/„Hiszem”, mert az én személyes egzisztenciámnak kell megváltoznia a hit ajándékával, nekem kell megtérnem.

A hit zarándokká tesz bennünket a földön. Beleszövődünk a világba és a történelembe, de úton vagyunk a mennyei haza felé. Az Istenbe vetett hit ezért olyan értékek hordozójává tesz, melyek nem azonosak a divattal és a pillanatnyi közvéleménnyel. A keresztény embernek nem szabad félnie attól, hogy „árral szemben” halad, miközben megéli a hitét, és ellenáll az „uniformizálódás” kísértésének. Istenből sok társadalmunkban a „nagy távollévő” lett, és helyére sok bálvány lépett, mindenekelőtt a birtoklás és az öntörvényű „én”. A tudomány és a technika jelentős és pozitív fejlődése is fölébresztette az emberben a mindenhatóság és az önelégültség illúzióját, s az egyre nagyobb egocentrizmus sokszor felborította az egyensúlyt a személyes kapcsolatokban és a közösségi magatartásformákban.

Ennek ellenére **az Isten utáni szomjúság nem szűnt meg,** és az evangéliumi üzenet változatlanul visszhangzik oly sok hívő szavaiban és tetteiben. A hit áldott világába kaptunk valamennyien meghívást, hogy félelem nélkül járjunk az Úr Jézus Krisztus nyomában. Ez az út néha nehéz, része a próbatétel és a halál is, de az életbe torkollik, a látható valóság radikális átalakulásába, melyet csak a hit szeme képes látni és igazában ízlelni.

A „Hiszek Istenben” állítás tehát arra ösztökél, hogy induljunk el, és folyamatosan lépünk ki önmagunkból, éppen úgy, mint Ábrahám, hogy a mindennapok valóságába bele tudjuk vinni a hitből fakadó bizonyosságot: annak bizonyosságát, hogy Isten ma is jelen van a történelemben; ez a jelenlét életet és üdvösséget hoz, és megnyit bennünket egy Vele közös jövő felé, egy olyan élet teljessége felé, mely soha nem ismer alkonnyt.

Egyházunk- tája

A „másik zsinatról”

Benedek pápa egy kevésbé nyilvános, s talán a „nagyközönség” számára kevésbé ismert búcsúbeszéde február 14-én délelőtt hangzott el a VI. Pál teremben. A pápa **a római klérustól** egy közvetlen hangvételű „beszélgetésben” búcsúzott el (amint ő maga nevezte). Ebben **a II. Vatikáni zsinattal kapcsolatos személyes élményeit** osztotta meg a résztvevőkkel. Fiatal professzorként, mint szakértő vett részt a Zsinaton. Hatalmas várakozással, lelkesedéssel mentek Rómába, az Egyház új pünkösdjének reményével – s a Zsinaton valóban történt is a megújulás, melynek eredményeként korszakalkotó dokumentumok születtek. Sajnos a világ a média torzító szemüvegén keresztül ismerte meg a Zsinaton történeteket – erről szólt a pápa élménybeszámolójának végén, amit az alábbiakban idézünk.

... Zajlott az Atyák Zsinata – az igazi Zsinat –, de volt egy másik Zsinat is, a médiáé. Szinte önálló zsinat volt, és a világ ezek közvetítésével, a média által ismerte meg a Zsinatot. Tehát a néphez eljutó, közvetlenül ható zsinat a médiáé volt, nem az Atyáké. És miközben az Atyák Zsinata a megértést kereső hit Zsinata volt, keresve a módját, hogy megértesse magát és megértse Isten jeleit az adott pillanatban, s próbált megfelelni Isten kihívásainak az adott órában, és törekedett megtalálni Isten Szavában a mának és a holnapnak szóló szót... az újságírók zsinata természetesen nem a

hit határain belül mozgott, hanem a mai média kategóriáiban.

A média számára a Zsinat politikai küzdelem volt, harc a hatalomért az Egyház különféle irányzatai között. Nyilvánvaló volt, hogy a média azon oldal mellett foglal állást, amely szerintük jobban megfelelt az ő világuknak. Voltak, akik az Egyház decentralizálását követelték, hatalmat a püspököknek, majd az „Isten népe” jelszavával a nép hatalmát, hatalmat a laikusoknak. Ezt a három szempontot érvényesítették a pápai hatalomra, majd átvitték a püspöki hatalomra, végül mindenki hatalmára, a népszuverenítésre. Természetesen a média számára ez volt a bizonyítandó, a terjesztendő, a támogatandó oldal.

Ugyanez történt a liturgiával is: a liturgia a médiát nem mint a hit cselekedete érdekelte, hanem mint fórum, ahol érthető dolgok történnek, valami, amit közösség hajt végre, valami profán dolog. És tudjuk, hogy volt egy történetileg is megalapozott irányzat,

amely azt mondta: a szakralitás pogány dolog, esetleg az Ószövetség dolga. Az Újszövetségben egy dolog fontos, az, hogy Krisztus kívül halt meg, a kapukon kívül, azaz a profán világban. A szakralitásnak tehát véget kell vetni, profanitást a kultuszba is! A kultusz nem kultusz, hanem közösségi tett, közös részesedés, tevékenységben való részesedés.

A Zsinat eszméinek ezen elferdítése, banalizálása virultak ki a liturgikus reform megvalósításának gyakorlatában; mindezek olyan szemléletből fakadtak, amely a Zsinatot nem sajátos terében, a hitben, hanem azon kívül nézte. És ugyanez történt a Szentírással kapcsolatban is: a Szentírás egyike a történeti könyveknek, semmi egyéb, történetileg kell kezelni, és így tovább.

Tudjuk, hogy a média ezen Zsinata mennyire hozzáférhető volt mindenki számára. Tehát ez volt az uralkodó, a hatásosabb, és annyi bajt támasztott, annyi problémát, annyi nyomorúságot okozott: bezárt szemináriumok, bezárt kolostorok, banalizált liturgia... az igazi Zsinatnak pedig nehézségei voltak a konkretizálásokban, a megvalósításban; a virtuális Zsinat erősebb volt a valóságos Zsinatnál.

De a valóságos Zsinat ereje jelen volt, és lassan, lassan egyre inkább megmutatkozott, és az Egyház igazi erejévé, igazi reformjává, igazi megújulásává vált. Úgy gondolom, hogy 50 évvel a Zsinat után látjuk, hogy ez a virtuális Zsinat hogyan bomlik, hogyan esik szét, s hogyan jelenik meg az igazi Zsinat a maga teljes lelki erejében. És a mi feladatunk, főként most, a Hit évében, ettől az évtől kezdve azért fáradozni, hogy a Zsinat a Szentlélektől kapott erejével megvalósuljon, és az Egyház valóban megújuljon. Reméljük, hogy az Úr megsegít minket.

Én visszavonultságomban imádságaimmal mindig veletek leszek, és az Urral együtt járjuk utunkat, azzal a bizonyossággal, hogy az Úr győz!

A CCEE és a KEK vegyesbizottságának ülése Varsóban

A CCEE (Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa) és a KEK (Európai Egyházak Konferenciája) vegyesbizottsága február 4. és 6. között Varsóban tartotta éves találkozóját.

A bizottsági ülést Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek, a CCEE elnöke nyitotta meg.

A vegyesbizottság idei fő témája: *a keresztény hit és vallás jelenléte a változó Európában*. Erdő Péter bíboros bevezetőjében elmondta, hogy ennek fényében vizsgálják majd az *új keresztény mozgalmakat* és azt, hogy ezek milyen kihívásokat jelentenek egyházaik számára.

Erős szekularizáció jellemzi ugyan a földrészt, mégis nagyon sok ember szükségét érzi annak, hogy a vallásnak helye legyen az életében. Van, aki

megelégszik egy pillanatnyi érzéssel, mások keresik a valóság mélyebb vallási magyarázatát.

Az európai emberek hagyományos egyházakhoz való viszonyulásának két jellemző formáját emelte ki a bíboros. Az egyik a liberális szekularizmus,

azaz radikális laicitás. A másik magatartás az, amely felhasználja a kontinens keresztény hagyományát politikai szinten.

Ha a katolikus hitből fakadó konkrét erkölcsi következtetéseket, társadalmi tanításokat akarjuk képviselni, ahhoz meg kell élni hitünk alapját, a Jézussal való személyes és közösségi találkozást; bizonyosnak kell lennünk az alapvető hitigazságokban. A Jó Hír továbbadása a konkrét Egyházon keresztül történik, amely nem önkényesen, hanem alapítója, Jézus Krisztus akarata szerint szerveződött. Tehát megpróbálni napi politikai okokból megváltoztatni az Egyház alapvető struktúráját és az Egyház tanításának legitimitását, csak erkölcsi eredményeket várva – csapdába esést jelentene.

Van néhány politikus, aki szeretné magát tartani a keresztény hagyományhoz, de azt gyakran úgy alakítják, ahogy az leginkább megfelel egy meghatározott politikai tervnek. Ezért az Egyháznak és a keresztényeknek mindig figyelniük kell az idők jeleit hitük kritériumai szerint, és néha még a napi politikától, a napi lehetőségtől is el kell térniük, ha ezek ellenkeznek Krisztus tanításával.

Nehéz világban élünk, ahol radikális módon kell meglátnunk és érvényre juttatnunk a hitünkben felfedezett elvárásokat.

A különféle vallási mozgalmak sokszor nagyon vonzóak és könnyen átélhető, erős érzéseket ébresztenek, amelyek azonban nem a keresztény örökségben gyökereznek. Ebben a világban az evangéliumi élettelvek szerint kell felelősen munkálkodnunk, de itt nem találhatjuk meg a teljes boldogságot. Az egyháznak Krisztus örömhírét kell hordozniuk, amely a re-

mény Európa és az egész emberiség számára – zárta gondolatait Erdő Péter bíboros a CCEE és a KEK vegyesbizottsági ülésének megnyitóján.

A találkozó ZÁRÓKÖZLEMÉNYÉBEN

ismertették a megvitattott témákat, pl. hogy mi indítja az embereket arra, hogy az új vallási mozgalmakhoz csatlakozzanak. Ezek között vannak olyanok, amelyekkel dialógust kell folytatni, de vannak olyanok is, amelyekről keresztény szempontból óvakodni kell. Különösen aggasztónak találták azt, hogy az Európába érkező bevándorlók nem érzik otthon magukat a nagy európai egyházakban, és inkább az új vallási mozgalmakhoz csatlakoznak.

Mindez sürgeti az evangelizációt és az egyházi élet megújulását.

A KEK képviselői ismertették a szervezet közgyűlésének előkészületeit, amelyet 2013. július 3-a és 8-a között tartanak Budapesten, *Mire várunk? – a KEK és küldetése a változó Európában* címmel. A találkozón az 1959-ben alapított, 115 egyházat és 40 társult tagszervezetet tömörítő szervezet szerepét és küldetését vizsgálják.

A két szervezet tagjai megerősítették: elkötelezetten keresik az egyházak közötti egységet, hogy mind hatékonyabban tehessenek tanúságot Jézus Krisztusról, és hirdethessék őt Európa népeinek.

Szívélyes, baráti légkörben, több imádságos alkalom keretében jövő évi találkozásuk előkészületeit is megkezdték, amelyet 2014. február 17-e és 19-e között tartanak majd.

CCEE-KEK/Magyar Kurír

Első Új Evangelizációs Konferencia

Büszkék lehetünk rá, hogy a magyar egyházban az új evangelizációval foglalkozó püspöki szinódus után néhány héttel már konferenciát rendeztek a témában – sokban kapcsolódva a Rómában elhangzottakhoz. A konferenciáról *Bartha Angéla testvér* és *Kunszabó Zoltán diakónus* számoltak be a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Hírlevelének 2012. évi 4. számában.

Ennek nyomán adunk mi is röviden hírt az eseményről.

A konferenciát az új evangelizációval foglalkozó konferenciasorozat első részeként a Megújulás illetékesei az Országos Lelkipásztori Intézettel karöltve rendezték meg 2012. november 16-án és 17-én „*A hit első hirdetése*” címmel, mintegy tucatnyi lelkipásztor és hetven laikus testvér részvételével.

Elméleti jellegű előadások és műhelyek mutatták be mindazokat a missziós módszereket, amelyek a keresztény hit első meghirdetésének bevált eszközei. Nagy hangsúlyt fektettek a találkozó imádságos lelkületére is, hiszen a **Szentlélek Istenhez való mély kapcsolódás nélkül minden missziós próbálkozás meddő marad.**

A nyitó szentmisét **Udvardy György** püspök atya mutatta be, aki részt vett a római tanácskozáson. Szentbeszédében kiemelte a keresztény létezés prófétai jellegét, Istenre és az örökkévalóságra mutató voltát, amely minden missziós aktivitás alapja.

Az első előadásban **Hardi Titusz OSB** atya, a magyarországi Szent András Evangelizációs iskola lelkipásztori fe-

lelőse a **kérügma és a katekézis különbségéről és kapcsolatáról** beszélt, mely a konferencia alapfogalata volt. – Az első meghirdetés, a kérügma az evangelizáció első lépése a Katolikus Egyház missziós dokumentumai szerint. Ez a Jézus Krisztusról mint Megváltóról szóló örömhír tömör átadását jelenti a megtérésre hívással együtt. Mindazokat, akik hittel és a kezdeti megtérés jeleivel reagálnak a kérügmatis igehirdetésre, meghívják a folytatásra, a hit és a keresztény élet teljességét bemutató katekézis folyamatára, amelynek erre a szellemi megérintettségre kell épülnie.

Kunszabó Zoltán diakónus a kérügma tartalmáról beszélt, **Burbela Gergely** SVD atya előadásában arról szólt, hogy milyen szerepe van a Szentléleknek az evangelizációban, **Gáspár István** atya, az OLI igazgatója a misszió felé orientálódó plébániai modellről beszélt. A plenáris ülésen elhangzó előadások sorát **Bartha Angéla szociális testvér** zárta, aki a misszió folyamatát ismertette és eligazítást adott a számos kérügmatis missziós módszerről.

A missziós kurzusok közül az Alpha, a Fülöp, a Cursillo, a Szentlélek-szeminárium és a Bér málkozók evangelizációs lelkigyakorlata mutatkozott be. A kérügmatis evangelizációs akciókat és módszereket bemutató prezentációkon keresztül rácsodálkozhattak a résztvevők arra, hogy a Szentlélek milyen sokféleképpen indítja a nyitott szívű és fülű hívőket az evangéliumról szóló tanúságtételre!

A szervezők érzése szerint az alapvető evangélium hirdetésének fontossága még nem tudatosult eléggé egyházunkban. A következő, májusra tervezett konferencián még inkább a plébániákon zajló misszió gyakorlati kérdéseire fognak koncentrálni.

Tanúság- tevők

Slachta Margit testvér – mint próféta (1. rész)

1974. január 6-án költözött át az örök hazába a Szociális Testvérek Társaságának alapítója, Margit testvér, akinek a Szentlélektől adott karizmája, lelkisége meghatározó jelentőségű volt a Társaság létrejöttében. Jubileumi évünk (és Margit testvér mennyei születésnapja) alkalmából közöljük (némi-
leg rövidített formában) egyik *fiatalabb kortársának*, Fenyvesi M. Judit testvérnek a személyes ismeretségen és tanulmányain alapuló előadását – ez évi 1. számunkban és (2. részét) a következő, pünkösdi számban. Mária Judit testvér hosszú romániai börtönéveit követően szintén az Egyesült Államokba emigrált, mint Margit testvér, így nemcsak élete teljében ismerte őt, hanem hanyatló éveiben, az egyre inkább elhatalmasodó betegség, szellemi leépülése éveiben is, ezért különösen értékes az ő visszaemlékezése.

Fenyvesi M. Judit testvér

... Bármit is mondok Margit testvéréről, az csak gyöngye kísérlet az ő személyiségének felfedezésére – olvasható az előadás bevezető részében. ... Minden egyesünk sajátos módon látja az illető személyt, mindenki saját emberségén, hátterén keresztül. Tehát azt szeretném megosztani, **ahogyan én értettem meg Margit testvért...**

Az elmúlt években figyelmemet az Ószövetség prófétái kötötték le. S mikor erre az előadásra készültem, hirtelen úgy tűnt, hogy mindaz, amit egy prófétáról elmondhatunk, illik Margit testvér lelkiségére. ... Ezen az úton indulok el tehát, és osztom meg a felfedzéseimet. Különböző forrásokra támaszkodva szeretném kifejteni azokat a jellemvonásokat, melyeket fontosnak találtam a próféta életében és hivatásában...

Tehát: a próféta az a személy, aki megkapja Isten Lelkét, és akit egészen átalakított a Szentlélek.

... A próféta személyes meghíváson keresztül válik prófétává. Margit testvér meghívástörténete fiatal korában kezdődött. Fiatal nőként találkozott nagy inspiráló egyéniségekkel, mint amilyen Farkas Edit és Prohászka püspök. Ugyanakkor elkezdte felfedezni annak a társadalomnak rettenetes ínségét, melyben élt. Mindez megérintette a szívét, és **a Szentlélek teljesen megváltoztatta** őt.

Hiszen az akkori magyarországi tipikus liberális családból származott. Ezt a családot nem jellemezte a túl nagy spiritualitás, sem a természetfeletti iránti elkötelezettség. Margit testvér olyan volt, mint kortársai. Érdekelte a világ, de már

ekkor láthatjuk a mély gondolkodás, a másokért való aggodás jelein, hogy életét már ekkor érintette a Szentlélek.

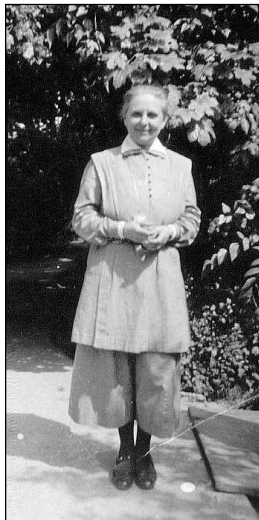
... hogy nagy átalakuláson kellett átmennie, ez kiolvasható abból, ahogyan Isten hívásáról beszél. ... A legszebb szavakkal írja le a hivatást.

„Amikor a Király birtokba veszi a szívedet, minden új értelmet nyer. Nem tudod összehasonlítani korábbi életedet a mostani tapasztalattal. Amikor az Úr új módon lép be, egészen új távlatokat nyit a számodra, új módon láthatod a világot, az embert és mindent magad körül.”

... Mindez Margit testvér életében mély valóság...

Bokor Erzsébet testvér osztotta meg velem egy emlékét Margit testvérről. 1918-19 táján Margit testvér súlyos beteg lett, néhány napig eszméletlenül fekűdt. Mély szenvedése közepette az egyetlen, amit ismételtetett, hogy teljesen eléggő áldozat akar lenni. Ez megmutatja a teljes önátadásra való készségét, a Szentlélek iránti teljes nyitottságát. Hívását igen mély tapasztalat hordozta. A másik csodaszép dolog Margit testvérben, hogy úgy tűnt, **állandó volt benne a hívás öröme, az öröm, hogy Isten megragadta őt. Isten jelenlétének állandó tudata jellemezte egész életét, annak tudása, hogy nem önmagához, hanem Istenhez tartozik.** Állandóan tudatában volt saját hivatása megrendítően nagy ajándékának. S azt gondolom, hogy ezt mindannyiunknak tovább is adta, s azt akarta, hogy egyre mélyebben ráébredjünk arra, milyen nagy ajándék a Szentlélek érintése.

A próféta az a személy, akin érezhető a Jelenlét.

Azt kell mondanom, hogy **mindig igen mélyen érintett Margit testvér jelenléte.** Az elműt évek vele való tapasztalatai igen fájdalmasak voltak számomra. Ez a szenvedés ideje volt. (szellemi leépülés – ford. megj.) De még ezekben az években is volt valami nagyszerűség körülötte... **valami önmagánál sokkal nagyobb Valóságban élt.** Ez bizonyos módon kifejeződött rajta, ezt sugározta. ... Van valami, amit nem igazán tudunk megfogalmazni, amikor azt érezzük, hogy egy személy nem csak kimond bizonyos szavakat, hanem **egész lényével rámutat Valakire.** ... Soha, egy pillanatra sem éreztem a hitelesség hiányát benne. Minden olyan erőteljes, hiteles volt benne, semmi megjátszás, semmi képmutatás. **Bármit mondott, az lényé legmélyéről fakadt.** Érezhetted, hogy nem csak mondott valamit, soha nem volt mesterkélű, mindig belűlről szólt. Volt valami vibráló valóság az életében. Így érzékelhetővé tette a Jelenlétet.

A próféta az a személy, aki az élet és a történelem eseményeit Isten szemszögéből látja. A próféta figyelő tekintete vizsgálja a kor jelenségeit, a társadalmat s annak útjait.

Ami annyira megrendítő Margit testvér életében, hogy nem tudta a kettőt szétválasztani. **Isten megismerése kéz a kézben járt annak a történelmi helyzetnek a megismerésével, melyben élt.** Amikor felismerte hivatását, azt érezte, hogy **az Urat a világban, a világon keresztül kell szolgálnia.** Nem tudta elfogadni, hogy olyan világban kell élnünk, mint amilyent látunk, elhinni, hogy ez lenne Isten akarata számunkra. Nem tudta elfogadni az igazságtalanságot, embertelenséget, a Lélek távollétét, az Isten valóságos ismeretének hiányát.

A prófétát jellemzi **az átélés intenzitása.** ... A próféta az egész világot, az emberi szituációt Isten szemszögéből látja, Isten szívével érzi, és azt mondja: ez nem lehet! ... Elindul és tesz valamit... **A próféta tekintete figyel a kortárs életet, a társadalmat, a történeket. A prófétát nem elégíti ki az Istenel való individuális kapcsolat. Jóllehet nincsen prófétai hivatás Isten mély személyes megtapasztalása nélkül.** Itt kezdődik minden. S aztán a prófétát a hívás kivezeti a világba... ez egészen sajátos ajándék (karizma). **Margit testvér korában nem sokan értették meg ilyen módon a keresztény hivatást.** Az Istennel való kapcsolatot, a vallást sokkal inkább individuálisan értelmezték. Margit testvér ajándéka, karizmája szokatlan volt. **Őt állandóan érdekelte: Mi történik itt és most? Mi történik Isten népével?** Lenyűgöző, ahogyan Margit testvér **a világ ütőerén tartotta a kezét.** Abban az időben számára a világ nagyrészt Magyarországot jelentette. De azt gondolom, ha ma élne, ebben a globális helyzetben, ugyanúgy megtapasztalná, mi történik. ...

Fenyvesi M. Judit SSS

Hamilton, 1977. augusztus 22-én

Közölte: Herald, 1977 karácsonyi száma

Az előadás 2. részét lapunk következő számában közöljük. Ebben a próféta további két ismervét alkalmazza Judit testvér Margit testvérré:

A próféta benne él és hitelesen él saját közösségében.

A próféta hisz Isten végső győzelmében. A próféta igazi nagysága, hogy képes egyszerre Istenre és emberre gondolni.

Kicsit arról is vall befejezésként, kitekintésként a jelenre, hogy milyen inspirációt jelent Margit testvér lelkisége az ő nyomdokaiba lépők számára.

Ruppert József piarista atya beszéde Boldog Salkaházi Sára emléktáblájánál

Immár hagyományossá vált a Sára testvérről való megemlékezés december 27-én, vértanúságának napján, a Bokréta utcai ház falán elhelyezett emléktáblánál. 2012. december 27-én ezt követően a közeli Örökimádás templomban Erdő Péter bíboros atya mutatta be az ünnepi szentmisét. Ruppert atya (aki egyébként tevékeny részt vállalt Sára testvér boldoggá

avatási eljárásában) a következő szavakkal méltatta Boldog Salkaházi Sárát:

„Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért. (Jn 15,13) Sára testvér megszívlelte Jézusnak ezt az üzenetét és egész életét a szegények, a szenvedők, a ki-rekesztettek és az üldözöttek megse-

gítésére áldozta, és megkoronázta azt a vértanúság áldozatával. Modern és lelkes ember volt, aki hosszú belső küzdelem árán jutott el addig a pontig, hogy egész életét Krisztusnak áldozza." – Ezekkel a gondolatokkal kezdődik *Boldog II. János Pál pápa apostoli brevéje*, amelyet Salkaházi Sára testvér boldoggá avatására írt.

A boldoggá avatási iratokból tudjuk, hogy Sára testvér a halála előtti pillanatokban nagy keresztet rajzolt magára és úgy várta a gyilkos sortüzet. Sokszor gondolkodik arra, hogy vajon mit láthatott abban a pillanatban Sára testvér lelki szemeivel, amikor tudta, hogy egy pillanaton belül meg fog halni.

Találunk a Szentírásban hasonló jelenetet. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy amikor Szent István első vértanú a bíróság előtt mondott szavainak nem tudnak üldözői ellentmondani, és ő már tudhatta, sejtethette, hogy mi fog következni, „*feltekintett az égbe s megpillantva az Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbján áll, felkiáltott: Bizony látom a megnyílt eget és az Emberfiát, ahogy az Isten jobbján áll.*” (ApCsel 7,55-57.)

Úgy gondolom, hogy 1944. december 27-én, ott, a rakparton megnyílt az ég, és Sára testvér megpillanthatta Isten dicsőségét. Erre a pillanatra készült egész életében.

... Jézus megtestesülésekor megnyílt az ég, újra megnyílt a paradicsom kapuja, és mi, megváltott emberek tudjuk és hirdetjük, hogy a mennyország kapuja nyitva van... A betlehemi Kisdéd által kinyitott és nyitva hagyott mennyei kapu azt üzeni, hogy Isten szeret minket és hazavár.

Kedves barátaim, a vértanú nem egyik pillanatról a másikra születik. A vértanúságra fel kell készülni. Sokszor hosszú és küzdelmes az oda vezető út. Sára testvér egész életén át erre a pillanatra készült. Fő jellemzője a belülről irányítottság. Élete minden fájdalmas eseményét, minden megtapasztalt emberi gyarlóságát nagy becsületességgel Isten elé vitte, és ezen át jutott el arra

a nagy belső szabadságra, hogy az emberi tekintetektől, közszellemtől, veszélytől, saját félelmeitől függetlenül tudott döntené és az életét feláldozni.

Sára testvér szenvedélyes, modern ember, aki megharcolja a jó harcot azért, hogy életét egészen átadja Istennek az emberekért. Tisztában volt emberi gyengeségeivel, és nagy erővel fáradozott hibái leküzdésén. De Istent mindennél jobban szerette. Minden percet a szeretetre akart felhasználni, mert „minden, de minden – írja –, ami egy nap alatt ér, nem más, mint az Úr zörgetése.”

Karizmája a tevékeny szeretet, a helyzetfelismerő képesség, az új szituációkba való beleállás képessége. Két év alatt 18 dispozióiót kapott, mert mindig oda tették, ahol nagy ínség volt. Hallatlan munkabírás jellemezte, és mindez a mély krisztusi kapcsolatból táplálkozott.

Sára testvér azt üzeni a mai világnak, hogy az élet értelme az, hogy oda lehet adni, hogy szeretni csak szenvedélyesen érdemes. A szenvedélyes Isten- és emberszeretet kiemel az emberi gyarlóságok korlátai közül.

Azt üzeni a mai világnak, hogy aki odaadja az életét valakinek, az boldog lesz, de aki a saját kényelméért és előmeneteléért küzd, az mindig elégedetlen marad, és veszít emberi kapcsolataiban. – Azt üzeni, hogy a szentté válást nem akadályozhatja nehéz természetünk, hibáink; – hogy Isten nem azt várja el, hogy tökéletesek legyünk, hanem azt, hogy hűségesen együttműködünk kegyelmével; – hogy Isten hibáinkkal együtt szeret minket; – hogy nem a saját magunk tökéletesé tétele életünk célja, hanem hogy egészen odaszenteljük életünket Istennek és embertársainknak; – hogy merjünk közeledni a szegényekhez, megismerni a sorsukat, és tenni életkörülményeik megjavításáért, tevékenyen szeretni őket...

**Boldog Salkaházi Sára testvér
liturgikus emléknaja május 11-e!**

Az idők jelei

Szükségünk van a Lélek új kiáradására – hogy erőt kapjunk a Mennyből

2000-2010 között egymillió Krisztus-követő halt vértanúhalált, jelenleg százmillió keresztény szenved üldözést szerte a világban, és 270-en lesznek mártírok minden 24 órában.

Ezzel a felsorolással nyitotta meg Stágel Bence KDNP-s képviselő, az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség (IKSZ) elnöke a 21. századi keresztényüldözésről szóló konferenciát a Pázmány jogi karának dísztermében.

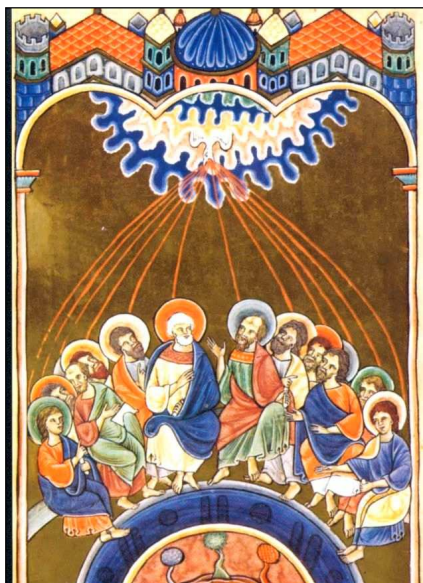
Csak az elmúlt évben több, mint százezer katolikus szenvedett vértanúságot Krisztusért – a Magyar Kurír adatai szerint. Európa és Amerika területén állásukat veszítik keresztények, mert ragaszkodnak keresztény identitásuk külső jeleihez. (Pl. kis keresztet a nyakukban.) Sportolóknak tiltják meg, hogy a verseny kezdete előtt keresztet vessenek, vagy győzelem után nyilvánosan hálát adjanak.

Mindez az idők jele, amire oda kell figyelniük, amivel kapcsolatban újra meg újra fel kell tenniük a kérdést: *Mire tanítasz bennünket, Uram? Mire akarsz felkészíteni?*

Szent Pál szerint: *az üldözésből mindenkinek kijut, aki buzgón akar élni Krisztus Jézusban. (2 Tim 3,12)* Tehát a normális Krisztus-követő élet része az üldöztetés. Mi pedig olyan sokszor jogot formálunk arra, hogy „okosan” legyünk keresztények – amíg együtt vagyunk, amíg közösen dicsőítünk, amíg nem kell a magánéletünkre,

házasságunkra, munkánkra alkalmaznunk az Evangélium útját – ahogyan azt a Tanítóhivatal elénk adja – ebben a fogyasztói társadalomban.

Úgy tűnik nekem, mintha mi még az Isten-halál után féltő apostolokkal imádkoznánk és várakoznánk, hogy valóban eltöltsön bennünket az Erő a Magasságból. S igen, persze, tapasztalunk ima-meghallgatásokat, gyógyulásokat is, mégis mintha szükségünk lenne valami új erő-kiáradásra ahhoz,

hogy a hegyeket mozgató hit, a bizonyosságot adó remény és a győzelmes szeretet emberei lehessünk.

Az apostolok a Szentlélek kiáradásakor a bátor tanúságtétel erejét kapták, és örömmel vették, hogy hatóságok elé hurcolva tanúságot tehetek az Úrról. A Lélek adta az erőt a szó, a tett, a vér tanúságtételére, s nyitotta meg szemüket, hogy Istvánhoz hasonlóan, lássák a megnyílt eget, és Jézust a mindegyik jobbán.

Gyógyulások, jelek történhetnek különféle erők hatására, de senki sem mondhatja, *Jézus az Úr, csakis a Lélek által*. Senki sem képes hátrányt vállalni, életét adni, vérét ontani katolikus hitűsége miatt, csakis a Lélek által.

Hiszem, hogy a Szentlélek vezetett a Szociális Testvérek Társaságába, melynek teológiai célja a Szentlélek Úristen imádó tiszteletének terjesztése. Belépésem (1960) óta örömmel imádkoztam napról napra a közösségi Szentlélek-hívó imákat. Mégis a hetvenes évek közepére, amikor már a rám bízott fiatalokat is kezdték kihallgatni, és a „jó katolikusok” csóválták a fejüket, hogy minek ez a szerzetesdi játék, legyek csak egyszerűen keresztény – úgy éreztem, hogy már nem sokáig fogom bírni.

S akkor tört át köztünk, bennünk, bennem új erővel a Szentlélek, ahogyan az első pünkösdkor – ahogyan alapító testvéreink életében –, és kent fel a hit új erejével, szabadsággal. A hit öröme és ereje adott lelki erőt a kihallgatások idején, adta meg a szabadságot, hogy inkább kell engedelmessé válni Isten hívásának, mint a hatalmasok tiltásainak.

Igen, tapasztaltunk meg gyógyulásokat is, de nagyobb tapasztalat volt, hogy megvallhattuk, kihez tartozunk, s

vállalhattuk az ebből származó hátrányokat, pl. állás veszteséget, de azt is, hogyan nyit ki az Úr egy kiskaput vagy ablakot, ott, ahol becsapódik egy ajtó.

Nem „használok a Lelket”, nem birtokolom a Szentlelket, sem a karizmáit – az Egyház a birtokos. De átadtam magamat, átadtuk magunkat a Lélek szolgálatára, ezért szabadon élek ajándékaival, ott, ahová állít.

Ezt tartja ébren a mindennapi reggeli imánk könyörgése: *Engedd, Uram, hogy csekélységem és méltatlanságom mellett is készséges eszköze legyek a mai napon a Szentléleknek, teljesüljön bennem és általam akaratom, az Egyházban, a hazában és a társadalomban!*

Hölvényi György egyházügyi államtitkár megkülönböztette egymástól a vallási üldözést és a diszkriminációt, mivel a kettőt más módszerrel kell kezelni. Mint mondta: ha nincs más megoldás, képesnek kell lennünk arra, hogy befogadjuk az üldözött keresztényeket, akik sokkal nagyobb bajban vannak, mint mi.

Igen, kell küzdeni az új keresztény-üldözés ellen, kell imádkoznunk az üldözöttekért és üldözőkért, de szembe-sülnünk kell az ebben rejlő felszólítással, éppen a hit évében. Kérjük az Urat, ne tegyen ki bennünket hitünket, erőnket meghaladó próbatételnek, s adja a pünkösd Lelket, erősítsen meg bennünket, hogy aztán bármit tehessen velünk, hogy kinyilvánulhasson az Ő szentsége, dicsősége rajtunk, kicsinyeken, törékenyen, életünk tanúságtételén át. Amen.

Sztrilich Ágnes testvér

